

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

Vt animæ à Deo creatæ, pro maxima parte sese à Deo auertant, & per vitia in interitum aberrant, adeo vt vix pauciſſimæ redeant ad suam originem Deum. Capvt II.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

tanta medullitus debilitate affectus est, vt se illic spiritum redditurum putaret. Finitis autem his vndecim hebdomadis, cum seuerum diuinitus præceptum accepisset, dixit illi Deus: Jam nuncea, quæ vidisti & audisti, in scripta redigas. H. Libenter morem tibi geram Domine, & in tuo nomine scribere incipiam.

Ut anima à Deo creata, pro maxima parte sese à Deo auertant, & per vitia in interitum aberrant, adeo vt vix paucissima redeant ad suam originem Deum.

CAPVT II.

DEVS: Agedum aperi nunc internos oculos tuos, & adspice vbinam sis. Sub his verbis, vidit hic homo montem quendam miræ magnitudinis, sublimitatis ac amplitudinis in cuius fastigio aqua instar maris profunda fuit, adspectu quidem pura & perspicua, in eaq; natantes pisces innumeri pusilli & grandes: ostensumq; est illi, in quadam montis extremitate ingentes vndas illas è supernis in celsum illum profluere montem, ad cuius verticem dum pertigissent, per præcellas rupes in vallis profunda ruebant, ita vt pisces simul decedentes, admodum attererentur, eratq; vndarum ex rupibus in rupes decedentium fragor ac impetus visu & auditu terribilis, hominemq; istum ingenti concussit horrore. Vidit etiam pisces multos satis in montis cacumine in vnum conglomerari, sicq; vna cum aquis in vnam vsque vallem per rupes singulas delabi

Z. 4. præ-

precipites. Itaque homo iste terrore correptus ait ex imo pectore ad Dominum: Dic mihi, o mantissime Deus, quid sibi vult grandium horum piscium conglomeratione atque in unum collectio, & subita vna cum undis per hanc præcelsas rupes in ima prolapsio? D. Vastum atque ingentem hunc montem creavit, constituitque Deus, ut sit horum piscium origo. Piscium autem eorundem hæc natura est, ut postquam iustam sunt adepti ætatem, in unum collecti aduersum sese dimicent. sicq; cum undis in ima labuntur.

H. Quò verò tum pertingunt, aut quoties procedunt? Cernebat interim homo iste mementes pisces in valle, atque per flumina decurrentes: quanto autem longius processissent, tanto magis semper eos numero imminui. Si quidem ubique locorum extensa eis erant retia, quibus alij post alios capiebantur: natabant per flumina omnes donec in mare pertingerent, per quod similiter peruagabantur. tamq; vix media pars superesse videbatur, cæteris capta ac irretitis, dum nimis incustodite ac dissolutè promanarent. Ait autem summa cum admiratione homo iste ad Dominum: Videntur pisces isti maris extrema attigisse, nec iam facile posse ultra progredi.

D. Ita se res habet. Nimum sanè progressi sunt. Antequam ad suam reuerti poterunt originem, ad tantam redigetur paucitatem, quod ipse admiraberis. Vidit igitur reuerti pisces, atque per mare, cunctaq; flumina regredi: quantoque fiebant propiores, tanto reddebantur pauciores, eo quod ubique per omne iter le-

qui innumeri tenſerant, quibus detineban-
tur & implicabantur. Vbi verò ad montis ra-
dicem reuerſi ſunt, tam pauci erant vt ex mille
vix vnus rediſſe videretur. Deinde conſpexit
eos per immanes illas ab alto ruentes vndas
ſurſum proſilire, ex valle in montem, idèq; tã-
diu, donec ad proximam perueniſſent rupem,
ex qua rurſum in altam exiliebat, ſed multi
in hanc duram recidebant rupem, penitusque
emoriebantur, ita vt pauci numero remane-
rent. Qui autem manſere ſuperſtites, continuè
ſuper ſeſe per aquas deſluentes tendebant ad
montis ſuperiora, in eòq; ſtudio perſeuerabãt,
donec aliquam multas, eaſq; ſublimes, excel-
ſiſſent rupes. Quibus omnibus maxima cù dif-
ficultate ſuperatis, tum demum ad celciſſimam
quandam pertigere rupem.

H Dulciſſime Deus, etiã me hanc rupẽ scan-
dere debebunt? D. Immodò ſanè. Enim verò hæc
eis natura ineſt, vt etiã ſi vitæ diſcrimen ſub-
cundum ſit, non ceſſent neque deſiſtant, donec
ad ſuam reuertantur originem. Et per plures
cum vitæ periculo ſurſum natate ac proſilire,
atque huius excelsæ rupis acumen apprahen-
dere nitentur: ſed quoties ſurſum exiliebat,
toties aliqui ex eis relabebantur in infimam
ſive rupem, vita penitus extincta: ſicque pau-
ciſſimi ad ſupremæ rupis verticem perſerebãt.
Quorquot autem eam apprahenderunt, ab
ta in montis faſtigium, vbi mare erat confu-
gebant, atque illic in ſuam erant reuerſi ori-
ginem. Quo cum perueniſſent, pene viribus o-
mnibus deſtituti videbantur.

H. Quid eſt, Domine mi, quod tam pauci huc
Z 5 perti-

perlegerunt, iidemque plane debiles, ac viro
penè omnes amiffisse videntur? D. Id eis ob ma-
gnam affcendendi laborem atque animi con-
tentionem vsuuenit. Postquam verò huius ru-
pis verticem consecuti sunt, ob appràhenfam
originem suam tãto replentur gaudio, vt mox
viribus præ lætitiã cõualefcant: quamuis pau-
ci sint, vsque adeo tamen fœcundi redduntur,
vt tanta ex eis piscium oriatur multitudo, quibus
omnes huius montis vndæ repleantur. Et
quotquot pisces ad hunc reuertuntur mœrem,
colorem mutant & vbi in suam rediere origi-
nem nomen aliud accipiunt.

*Quemadmodum homini isti totius Ecclesiã vi-
tia ostensa fuerint.*

CAPVT III.

HOMO: Nõsse velim Deus benignissimè
atque suauissimè, quidnam mira hæc si-
gnificent. D. Nihil sanè aliud, nisi vt quæ
periculose ac miserè hodiè viuunt homines, &
quantis in periculis Ecclesia verferur, agnos-
cas. Vehementissimè territus Homo, ait ad Do-
minum: Toto corde & animo Deus clementis-
sime te oro & obsecro, vt mortis genus longè
acerbissimum ac ignotissimum, quale nemo
vnquam perpessus sit, mihi accidere permit-
tas, tantum vt miseræ Ecclesiæ tuæ miseriaris.
D. Absit absit. Vides tamen quàm parum pro-
fit, Deum ipsum mortem obiisse, quid igitur
tua mors conferre queat?

H. Confido planè, morte tua etiamnum plu-
ra